

פרק תשיעי

דף נ"ט ע"ב

א. אשה שהטילה מים ומצאה דם בספל – ר' יוסי מטהרה, ור' שמעון מטמאה. ור' מאיר מטמאה במטלת מעומד, ומטהרה ביושבת על שפת הספל ומזנקת (מקלחת). אבל בלא זה חשיב כעומדת.

ב. איש ואשה שהטילו מים ונמצא דם בספל – ר' יוסי מטהרה, ור' שמעון מטמאה. ור' מאיר, לדעת ריש לקיש, מטמאה בעומדת ומטהרה ביושבת (כנ"ל), ולדעת ר' יוחנן סובר ר' מאיר כר' יוסי דטהורה אפילו בעומדת, ותניא כותיה דר' יוחנן.

ג. הא דמטהר ר' יוסי, היינו דאפילו לכתחילה יכולה לעסוק בטהרות, ולא רק בדיעבד (ועיין תוס' י"ד ע"ב ד"ה ורבי יוסי מטהר, אי גם ברישא דינא הכי).

ד. בגמרא נפסק להלכה כר' יוסי.

ה. השאילה חלוקה לנכרית ומצאה בו כתם – הרי זו תולה בנכרית: לדעת חכמים דוקא בנכרית שכבר ראתה פעם דם, ולדעת ר' מאיר אפילו בלא ראתה, רק שהגיע זמנה לראות. ורב פוסק כחכמים.

ו. ג' נשים שלבשו חלוק אחד ונמצא בו כתם – כולן טמאות. וכן בישבו על ספסל של עץ (שמקבל טומאת מדרס) ונמצא עליו כתם – כולן טמאות. אבל בישבו על דבר שאינו מקבל טומאה, כגון ספסל של אבן – טהורות. דדבר שאינו מקבל טומאה אין מקבל כתמים (כן דעת ר' נחמיה, ועיין לקמן אות יד).

דף ס' ע"א

ז. השאילה חלוקה לנדה – תולה בה. ודעת רבי דדוקא באופן שאינה מקלקלת אותה. אבל אם השאילה לשומרת יום כנגד יום ביום השני שלה, או לסופרת ז' נקיים ביום השביעי שלה – כיון שאינה מחוסרת אלא טבילה, נמצאת מקלקלת אותה, ואינה תולה בה, אלא שתיהן טמאות. ודעת ר' שמעון בן גמליאל דגם בכהאי גוונא תולה בטמאה, דסוף כל סוף טמאה היא. ומודה רבי בהשאילה לשומרת יום כנגד יום בראשון שלה (כלומר ביום שבו ראתה), או ליושבת על דם טוהר, או לבתולה שדמיה טהורין (שתולין כתמה בדם בתולין היות ששירפה מצוי) – דיכולה לתלות בהן, היות שאינה מקלקלת אותן כלל.

ח. השאילה חלוקה לזבה באמצע ספירת ז' נקיים – דלא סגי לה בטבילה, ומכל מקום מקלקלת אותה במקצת – לדעת ר' חסדא, גם בזה פליגי רבי ורשב"ג. ולדעת ר' אדא, בזה גם רבי מודה דתולה. (על פי תוס' ד"ה טמא).